

Begrænsning i de almindelige Regler om Havfiskeriet er aldeles nødvendig og er langt lempeligere, end om der fastsættes som almindelig Forskrift, at Fiskeri i Havet ikke maa finde Sted indenfor 100 Favnes Afstand fra Naers og Bælttes Udløb i samme, hvad der vel kunde være Grund til (jvfr. § 23). At de „Ordninger“, der omfatte en Del af Stranden, maa bekendtgjøres saaledes, at de kunne komme til almindelig Kundskab, er en Selvefølge.

§ 66. Som alt i Bemærkningerne til § 58 jvfr. § 49 antydet finder der ofte en nøje Forbindelse Sted mellem Fjordfiskerierne og Fiskeriet i de i Fjordene udløbende ferske Bælte, idet de samme Fiske opholde sig begge Steder, vandrende fra det ene til det andet. Det vil af den Grund ofte være af Betydning for det ene Fiskeri, hvorledes det andet drives, og man har derfor ansøgt det hensigtsmæssigt, at der aabnes en Mulighed for, at Fiskeriet i en Fjord og de til samme løbende ferske Bælte undergives en fælles Ordning, naar Forholdene gjøre det ønskeligt. Da der her bliver Spørgsmaal om at give Regler for Brugen baade af det Statens Ejsighed alene undergivne Fjordgebet og af de under privat Eje værende Ferskvande, er det fundet rettest kun at tilstede slige Ordninger, naar vedkommende Amtsraad, der ordentligvis vil have Interesse baade i Fjordgebet og i de ferske Bælte, eller Ministeriet anser det ønskeligt. At Ordningen eller Vedtagten fastsættes ved en Fiskerikommission, vil findes naturligt, efter hvad ovenfor er bemærket om de Privates Ejendomsret til Vandløbene, ligesom heraf følger, at Udgifterne ved Kommissionen maa forbeles mellem de Private, der ville høste Nytte af Foranstaltningen for deres Fiskeriers Vedkommende, og Amtsraadschefen, som bør bære Udgifterne, forsaavidt Fjorden angaar.

III. Almindelige Forbud, Straffe, Engernes Behandling og Lovens Krafttreden m. m.

§ 67. Som et af de virksomste Midler til at forebygge Fiskeriernes Tilbagegang maa det vistnok anses at forhindre Fangsten af Ungel og umodne Exemplarer af de Fiskearter, der have større økonomisk Betydning. En nærmere Begrundelse af denne Opfattelse vil formentlig findes overflødig. Den mest praktiske Maade at opnaa dette paa, er efter Udvalgets Mening at fastsætte en vis Størrelse, under hvilken visse bestemte Fiskearter ikke maa være Gjenstand for Kjøb og Salg, og under hvilken deres Fangst derfor heller ikke vil kunne blive Gjenstand for nogen særlig Industri. Det opstilles derimod, saaledes som § 67 er affattet, ikke som nogen strafbar Handling at fange de umodne Fiske, hvilket kan ske ganske uforfærlig fra Fiskerens Side, og naar Fangsten først er fket, nytter det i Reglen ikke, at Fisken sættes i Frihed igjen, idet den allerede vil have lidt for meget til at kunne leve. Det synes da vel haardt at ville nægte Fiskeren Tilladelse til at disponere over den, som han kan bedst, eftersom selv umoden Fiske, tilberedt paa passende Maade, ofte kan afgive brugbar Føde; men naar det saaledes staa ham aabent at anvende den til Algn — ja endog at sælge den til dette Brug — og at bruge den i sin egen Husboldning til Føde for Menneker eller Dyr eller til Gjødning, vil man ikke finde et Forbud mod at drive Handel med slige Fiske for strengt; et saadant er aldeles nødvendigt for at hævne de store Misbrug, der have vist sig andre Steder, og som heller ikke ere ubekendte hos os, hvor man f. Ex. har klaget over, at Fiskeyngelen paa sine Steder fangedes for at sælges kurvevis for en ringe Pris til Guanofabrikterne. Der er naturligvis ingen Ulykke i, at en enkelt Undermaalsfiske kommer paa Markedet og gaar med i Kjøbet, og en enkelt Forfeelse af denne Art vil selvfølgelig aldrig blive gjort til Gjenstand for Paatale til Dom. Det, hvorom det gjælder, er at hindre, at der ubiviller sig en Trafik eller Industri beregnet paa Ungelens Fangst og Odelæggelse. Forbudet, der er anbefalet af Kontrollør Andersen ved Limfjordsfiskeriet, bør omfatte ikke alene virkelig Ungel og umodne Fiske af de vigtigste Arter, men tillige al anden Smaafiske, fordi denne udgjør en saa vigtig Del af de større Fiskes Føde, og dens massive Fangst derfor kan forvoldes. Fiskeriet i det Hele et stort indirekte Tab, der ikke staa i Forhold til den ringe Fordel, Fangsten kan yde Fiskeren; hertil kommer endnu, at uden denne Udvidelse vilde Forbudet let kunne eluderes under det falske Foregivende, at det var særegne smaa Fiskearter og ikke Unger af de større, der saltes. Den til Fiskeriet nødvendige Fangst af Smaafiske til Algn rammes, som anført, ikke af Forbudet, hvis Betydning maaske overhovedet mest maa søges i den moralske opdragende Indflydelse, det vil have ved paa en indtrængende Maade at foreholde og tilholde Fiskerne at omgaas saa sparsomt som mulig med det, hvorpaa Fiskeriets Fremtid berover. — Afstikning af Grændsen for, hvad der skal regnes for Ungel og hvad ikke, bør ikke være overladt til Administrationens eller Kontrollens omkiftelige Skjøn. Det vil i denne Henseende være godt at erindre, at et ministerielt Tilhold til Limfjords-Kontrolløren om ikke at være for nøjeregnende i denne Henseende har ført til, at Limfjordslovgivningens meget fornuftige Bestemmelser for at forebygge Fangst af Fiskeyngel ere blevne et dødt Bogstav, se Udv. Prot., Bil. III, S. 10. Man kunde ved Afstikningen af denne Grændse gaa ud fra, at, saasnart Fisken er avledygtig, vil den altid være stillet til Mennekes-